

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
VE STÍNECH

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky: Soumrak (3) Ve stínech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Zákon smečky: Soumrak (3) – Ve stínech – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAJÁK

HLÍDKA
NA ÚTESU

LIŠČÍ NORA

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

ŠEVELŮV HROB

JESKYNĚ OBŘÍHO KOŽICHU

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

Ř E K A

POBŘEŽÍ

SOUMLAK
ZÁKON ŠMEČKY
VE ŠTÍNECH

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

*Se zvláštním poděkováním Gillianu Philipovi,
věnováno Abby Carmickové*

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

Alfa – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

Beta – zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

Šíp – černohnědý hlídací pes

Ševel – hubený šedý pes

Hvozd – podsaditý hnědý pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Strěla – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Hrab – vychrtlý drsnosrstý pes se zjizveným čenichem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zržečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

Jespa – malá černá fenka

ŠTĚŇATA

Omega – malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

Chundelka – strapatá hnědá fenka

Lumpík – zlatý pejsek

Hryzalka – běžová fenka

Maličká – zlatá fenka se světlýma očima

ÚVOD

Ty stromy byly tak veliké! Jejich narudlé kmeny se tyčily k modrému nebi, tak vysoko, že Lízinku rozbolely oči z toho, jak musela zaklánět hlavu. Raději se proto rozběhla vysokou trávou za svými bratry, kteří už se začali ztrácet v dálce. Všichni tři měli co dělat, aby udrželi krok s Martou, velkou vodní fenou, která je vedla lesem.

Tohle je dobrodružství přesně pro mě! pomyslela si Lízinka nadšeně. Přimhouřila oči a představovala si, že stébla trávy jsou ve skutečnosti stromy a ona je obrovský pes, který kráčí nad jejich špičkami. O kousek dál rostlo husté křoví s tlustými listy – to by mohly být divoké pralesy na obzoru, daleko od nažloutlých stébel jejího vlastního hvozdu...

Ne, pomyslela si a zamrkala, nemusím si představovat jiná dobrodružství. Tahle výprava s Martou je skvělá sama o sobě! Přidala do kroku a hnala se za Bručounem a Vrtíkem. Marta se zastavila a pohlédla na ně laskavými hnědými očima.

„Už jenom kousek, štěňátka,“ zabručela něžně.

„Co je to za překvapení?“ štěkl Bručoun.

„Řekni nám to, Marto! Prosím!“ vypískl Vrtík, nejmenší ze sourozenců.

„Ale no tak, maličký,“ řekl Marta a olízla mu hlavičku. „Přece vám to překvapení nezkazím.“

„Já to chci vidět!“ zaňafala Lízinka a proběhla okolo Marty. Velká fena na ni varovně zaštěkala – a právě včas. Lízinka prudce zastavila na okraji srázu pokrytého vlhkou písčitou půdou a vykulila oči. Bručoun a Vrtík se zvědavě procpali vedle ní a vzápětí oběma poklesly čelisti.

„Co to je?“ vydechl Bručoun.

Marta se posadila a jiskřily jí oči. „Tohle, štěňátka, je řeka. Tady bydlí Říční pes. Je to moje nejoblíbenější místo.“

Lízinka zírala na tmavý pás rychle tekoucí vody, která sahala až téměř za hranice jejího zraku. Protější břeh byl tak daleko, že jej vnímala jen jako rozostřenou zelenou šmouhu. Samozřejmě už viděla bublající potůčky, malé pěnící vodopády rozbíjející se o oblázky i hluboké lesní tůně, ale tohle bylo něco úplně jiného. Uprostřed proudu se voda tříštila o kameny skryté pod hladinou, blíže ke břehu byla klidná a temná, ale Lízinka stejně viděla, jak rychlý je její proud. Velká řeka byla mocná, velkolepá a nebezpečná.

A vzrušující!

„Já chci do vody!“ štěkl Bručoun.

„Já taky!“ ozvala se Lízinka, aby nezůstala pozadu.

Vrtík nervózně ustoupil. „Mně se to moc nelíbí.“

„Ne tak rychle, štěňátka,“ řekla Marta a zavrtěla svou velkou hlavou. „Naučím vás plavat, ale nejdřív se musíte naučit projevít

úctu Říčnímu psovi. Když k němu nebudete uctívi, mohl by vás sníst!“

Lízince přejel mráz po zádech, ale přikývla. Řeka byla neuvěřitelně lákavá, ale Lízinka Martě zcela důvěřovala. Velká fena se o ně starala od chvíle, kdy přišli o svou maminku, dávala na ně pozor a Lízinka věřila každému jejímu slovu. Proto se poslušně posadila, jakkoliv nedokázala zastavit svůj ocas, který nadšeně bušil o zem.

„Ty vůně,“ řekl Vrtík udiveně, když očichal písčité břeh. „Jsou tak jiné! Cítím vodu... a rostliny, co voní jako mokrá tráva... a co je tohle?“

Marta sklonila čenich k zemi. „To je říční králík,“ vysvětlila mu. „Říkáme mu tak, protože jeho maso chutná podobně jako králíčí... ale jinak je to lovec jako my. Chytá ryby. Řeka jich je plná a některé z nich *koušou*.“

„Ó,“ vydechl Vrtík.

„Jestli mě kousnou, tak jim to oplatím!“ prohlásil Bručoun. „Budou litovat!“

Marta se zasmála.

„Co ještě žije v řece?“ zeptala se Lízinka.

„Říční krysy a úhoři,“ řekla Marta. „To jsou takové dlouhé kluzké ryby. Občas tam jsou i hadi nebo ptáci, kteří umí plavat pod hladinou.“

„Ó,“ hlesl Vrtík.

„Říční pes má ve svých tlapách spoustu života,“ vysvětlovala Marta. „A taky přináší život do celého lesa. Díky němu rostou stromy tak vysoko a tráva je zelená. Říční pes živí všechna zvířata a stará se i o rostliny.“

„To musí být opravdu výjimečný Psí duch,“ zašeptala Lízinka ohromeně.

„To tedy je,“ souhlasila Marta s pohledem upřeným do dálky. „A když plaveš v řece, je to jako by sis s ním hrála. Chci, abyste si to zkusili, ale musíte být opatrní! Když má Říční pes hravou náladu, hází s tebou sem a tam a dokonce tě může i stáhnout pod hladinu. Je velmi silný!“

Lízinka horlivě přikyvovala. „To určitě je.“ Představa, že vstoupí na území Říčního psa, najednou nebyla tak lákavá. Voda byla temná, určitě bude hluboká a ledová... Lízinka se zachvěla a ustoupila od břehu.

Vzápětí cítila, jak jí po uchu přešel Martin horký jazyk. „Neměj strach, Lízinko. Nezapomeň, že Říční pes je náš kamarád – jen k němu musíš mít úctu. Sleduj!“

Velká fena doklusala k okraji řeky a mírně sklonila hlavu. Potom se odrazila a zmizela pod hladinou v oblaku stříbřité tříště. Vrtík zděšeně vyštěkl, ale Marta se vzápětí objevila, vyklepala si vodu z uší a vesele vyplazila jazyk. Lízinka viděla, jak se v průzračné vodě pohybují Martiny silné tlapy. Vypadalo to, jako by pomalu kráčela.

„Vidíte, co dělám, štěňátka?“ zaštěkala na ně Marta. „Nemusíte bojovat s proudem, nechte Říčního psa, aby vás nadnášel. Umí být divoký, ale i něžný. Jenom nesmíte plavat moc daleko!“

Bručoun sestoupil dolů, nervózní, ale odhodlaný, a Lízinka rozhodně neměla v plánu nechat ho vstoupit do vody jako prvního. Marta vypadala tak šťastně. Plavání vypadalo jako skvělá zábava! Lízinka odstrčila Bručouna stranou a vstoupila do mělké vody u břehu.

„Vůbec není ledová!“ vyštěkla, když jí voda začala vířit okolo předních tlap. „Je příjemná a vlažná!“

„Ano!“ souhlasil Bručoun, který rychle vlezl za ní. Vrtík nevypadal tak přesvědčeně. Zůstal na břehu, občas nejistě ponořil tlapku do vody a potom ji zase rychle vytáhl. Lízinka s Bručounem se naopak začali brodit směrem k Martě a voda jim rychle vystoupala k bokům.

Lízinka šla neohroženě vpřed, rychle a sebejistě – a najednou zjistila, že pod tlapami nemá písek. Nebylo tam nic! S vyjeknutím zajela pod vodu, ale její tlapy se začaly instinktivně pohybovat a Lízinka zjistila, že stoupá. Hlavu měla v mžiku opět nad hladinou, mohla dýchat, mohla se hýbat...

„Já *plavu!*“ zaštěkala nadšeně.

„Já taky!“ Bručoun se vznášel v mírném proudu a do ní jemně vrazil.

„Tohle je *nádhera!* Vrtíku, pojd' do vody!“ Lízinka byla tak unešená, že ztratila rovnováhu, převrátila se na bok a do nosu jí natekla voda, ale Marta ponořila hlavu pod hladinu a podepřela Lízinku čenicem, než stihla propadnout panice. Malá fenka kýchlá, zamítala sebou, ale potom začala hrabat tlapkami a znovu našla rovnováhu v něžném objetí Říčního psa. Marta začala plavat v širokém kruhu okolo štěňat, ale celou dobu je nespouštěla je z očí.

Vrtík vypadal, že má chuť se k nim přidat, ale pořád se bál. Brodil se ve vodě kousek od břehu, ale zdráhal se opustit bezpečí mělčiny. Lízinka ho pozorovala a povzbudivě na něj štekala.

„Lízinko, sleduj!“ štekkl Bručoun důležitě. Lízinka se otočila a zjistila, že její bratr plave za Martou do hlubšího středu řeky.

Bručoun rychle oddychoval a jeho malé tělíčko sebou škubalo s každým pohybem tlap pod hladinou. „Říční pes vůbec není děsivý! Plavání nic není!“

Lízinka se obrátila zpět k Vrtíkovi, ale když její malý bratr vylekaně zakvičel, prudce se otočila. Bručoun pořád odhodlaně plaval za Martou, ale před Lízinčinými zděšenými zraky ho náhle kouzlil Říční pes. Psí duch se k němu přihnul, popadl ho do čelistí a strhl do dál po proudu.

Neměl k němu dost úcty! blesklo Lízince hlavou. „Bručoune! Bručoune, plav zpátky!“

Jenže Bručoun očividně nemohl. Jeho hlava na okamžik zmizela pod hladinou, a když se vzápětí vynořil, kašlal a oči měl vytrěštěné hrůzou. Potom se přes něj přelila další vlna. Už neplaval, jen se bezmocně zmítal ve spárech Říčního psa, který ho unášel pryč.

Lízinka začala zděšeně výt, ale ztichla, když se u ní objevila Marta a prudce ji postrčila směrem ke břehu. Když Lízinčiny drobné tlapky našly písčité dno, o které se mohla zapřít, Marta už se mocnými záběry hnala za Bručounem.

Lízinka se vyškrábala na břeh a sípavě oddychovala. Vrtík se rozechvěle přitiskl k jejímu boku. „Marta ho zachrání, že ano?“ zakňučel. „Marto, prosím, nenech ho uplavat!“

„Nikde ho nevidím!“ zakňučela Lízinka. Měla pocit, že se neudrží na nohou a voda v jejím kožichu byla náhle ledově studená.

„Já taky ne... počkej! Tamhle!“ kníkl Vrtík s nastraženými ušima.

Lízinka se zahleděla na řeku a spatřila ve vodě tmavý obrys. Marta plavala sveřepě proti proudu a v čelistech svírala bezvládné tělíčko. Lízinka měla pocit, že uplynulo nekonečně času, než se

velká černá fena konečně dobrodila ke břehu a položila malé nehybné štěně do písku.

„Bručouně!“ zakvílel Vrtík zoufale.

Lízinka nedokázala ani zakňučet. Měla sucho v tlamě a celým tělem jí prostoupil chlad. Její bratr najednou vypadal mnohem menší než dřív, promočená hromádka srsti a kostí. „Marto, on se nehýbe!“

„Tíše!“ štěkla na ni Marta. Zhluboka se nadechla, zvedla obrovskou blanitou tlapu a udeřila s ní Bručouna do měkkého břicha.

Lízinka tiše zakňučela. Vypadalo to děsivě, ale Marta přece ví, co dělá. Ví to, že ano?

Malý pes stále nehýbal a Marta ho udeřila podruhé... potřetí...

Bručoun sebou trhl, zakašlal a z tlamy se mu vyřinul proud vody.

„Díky Psím duchům!“ Marta si dlouze vydechla úlevou.

Bručoun se třásl, škubal sebou a jeho hrudníček se svíral chrčivým kašlem. Byl to ošklivý pohled.

Lízinku přesto zalilo nekonečné štěstí. Její bratr byl promočený, prochladlý a svíjel se v bolestech, ale byl naživu! Lízinka nahlas zakňučela vděkem – k Martě, ale především k přísnému, ale milosrdnému Říčnímu psu.

Nespolkl jsi Bručouna! Nechal jsi ho naživu! Díky, laskavý Říční pse! Nevzal jsi mi mého bratra...

Přísahám, že tě budu navěky chovat v úctě.

KAPITOLA PRVNÍ

Jak se to mohlo stát? přemítala Bouře zděšeně.

Do kořisti, kterou se smečka chystala sníst, někdo nastražil úlomky čírého kamene. Dvě krásné vypasené laně, nejlepší úlovek za několik posledních cest Měsíční psice, a někdo je takhle znehodnotil. *Ale proč?*

Ve tvářích všech psů se zračila hrůza a znechucení. Bouře za sebou slyšela Bellino vyplašené kňučení. Šíp, hlídací pes a Bellin druh, byl tak ohromený, že ji ani nešel utěšit. Jen stál vedle Bouře a chvěl se hrůzou. Většina smečky tiše zírala na kořist a ježily se jim hřbety. Ve vzduchu ještě stále visela ozvěna Brízina nevěřícího zavytí. Bouře věděla, jak se hnědá fena musí cítit.

Bouře už nějakou dobu tušila, že mezi sebou mají škůdce, ale nevěřila, že by kterýkoliv člen smečky byl schopný něčeho tak odporného. Ještě před chvílí byli všichni tak šťastní a těšili se na velkolepou hostinu. Teď ležel Třetí pes na zemi, kňučel, zalykal se a Snap se mu snažila vytahat střepy čírého kamene ze zakrvácené tlamy. Ty, které už dostala ven, ležely na zemi, lesklé, krvavé a krutě ostré.

Daisy se svými malými tlapkami snažila přidržovat Pajdovu hlavu, olizovala mu uši porostlé kaštanovou srstí a zoufale kňučela. „Prosím, snaž se nehýbat, už to skoro bude.“

„Ach ne. Ach ne. Ach Pajdo. Ty chudáčku,“ kníkala Sluníčko a odnášela vytažené střepy stranou, aby na ně Snap a Daisy nešláply.

Od chvíle, kdy Bríza zavyla na poplach, od chvíle, kdy si smečka uvědomila, že má ve svých řadách zrádce, byli ostatní psi jako opáření a vyměňovali si zděšené pohledy. Bouři nyní přešel mráz po zádech, když si všimla, jak se malá Jespa pomalu otáčí a upírá pohled na Šípa. Její oči byly plné podezření. Bouře na ni výhrůžně pohlédla, ale vtom si všimla, že se na Šípa dívá i Bruno. Postupně, jeden po druhém, se jeho směrem obrátili všichni členové smečky.

Oni si myslí, že to udělal on! Jenom proto, že je hlídací pes!

Ale já jsem taky hlídací pes! A celou dobu jsem se je snažila varovat...

Bouři se rozbušilo srdce strachem a hněvem z té obrovské nepravděpodobnosti. Byla si jistá, že Šíp by nebyl schopný tak odporného činu, o nic víc než ona sama. Pro zbytek smečky však očividně představoval hlavního podezřelého.

Bruno byl první, kdo tu myšlenku vyslovil nahlas. Statný pes zavrčel a vycenil své ostré zuby. „Já vám to říkal. Říkal jsem to už od začátku. Hlídacím psům se nedá věřit.“

Bouře se naježila, ale Bruno si toho nevnímal, dál propaloval Šípa pohledem a jeho výraz ještě potemněl. „Nikdy jsem toho hlídacího psa nechtěl mít ve smečce!“

Bouře vzkypěla takovou zlostí, že jí v hlavě nezbylo místo pro

strach. Už mnoho cest Slunečního psa se pořádně nevyspala, protože se bála, že *ona* je tím škůdcem. Bála se usnout, protože si nebyla jistá, co dělá, když je náměsíčná. Teď měla důkaz, že nezpůsobila nic z těch strašných věcí, které se smečce poslední dobou přihodily, ale žádnou úlevu jí to nepřineslo. Naopak byla rozzuřená z toho, že se celou dobu obávala a trápila, zatímco skutečný zrádce nerušeně páchal své zločiny. A skutečnost, že Bruno ihned obvinil Šípa jen proto, že je – stejně jako ona sama – hlídací pes, ji rozzuřilo ještě více.

„Jak se opovažuješ, Bruno? Šíp neudělal nic, čím by si zasloužil taková slova!“ Byl to dobrý pocit, konečně vypustit veškerý hněv, který se v ní střádal, a obořit se na Bruna, který si nikdy neodpustil kousavou poznámku o hlídacích psech. „Od začátku byl věrným členem smečky, i když si to odmítáš připustit!“

„Ha,“ zapředla Jespa. „Mělo nám to být jasné.“

Bouře se otočila k malé feně a nastražila uši. „Jak to myslíš? Mluv jasně!“

„S radostí,“ ušklíbla se Jespa, bývalá Omega Pajdovy smečky. „Jeden hlídací pes obhájí druhého. Jak překvapivé.“

Než stačila Bouře odpovědět, ozvala se Střela. „Nemusíš ho bránit, Bouře,“ zavrčela. „On není jako ty, je s námi teprve chvíli. Ty už jsi prokázala, že mezi nás patříš, ale co víme o něm? Vůbec nic!“

„Vůbec nic,“ přidala se Zrzečka, „kromě toho, že zradil svou minulou smečku. Nebo ne?“

„Tak počkat!“ Bella vyrazila kupředu se zježenou zlatou srstí. „Šíp zradil hlídací psy, aby nás zachránil! Nemáte sebemenší důvod ho obviňovat. A já navíc vím, že tam ty střepe nemohl nastra-

žit. Víím to, protože jsem s ním byla celou dobu od chvíle, kdy se lovci vrátili do tábora.“

„Opravdu?“ Velký, štrapatý Hrab naklonil hlavu na stranu a přimhouřil oči. „Takže tys ho nespustila z očí? Ani na malou chvíli?“

„To těžko,“ zavrčel Hvozď. „V táboře je spousta věcí, které ti odvedou pozornost, obzvlášť teď, když tu máme štěňata. Nemohla jsi ho pozorovat *neustále*, Bello.“

„Náhodou mohla,“ odsekla Bella. „Já vždycky víím, kde Šíp je. *Vždycky!*“

„To jsou věci,“ řekla Jespa a potřásla hlavou. „A čím to, že vždycky víš, kde je Šíp, Bello? Pověz nám to.“

Ty ses nám nějak rozmluvila, pomyslela si Bouře kysele. *Ted' když máš možnost útočit na hlídací psy...*

„To by mě taky zajímalo,“ řekla Střela, nakrčila svůj útlý čenich a zvědavě pohlédla na zlatou fenu. „Odkdy toho tolik víš o Šípovi, Bello? Je tu něco, co bychom měli vědět?“

Bella chvíli nic neříkala, jen zvedla hlavu a Bouře si všimla, jak jí zaškubalo v hrdle. Bouřino srdce bilo jako splašené, protože jako jediná ze smečky tušila, co možná bude následovat. Řekne Bella pravdu? Bylo by těžké vymyslet si horší chvíli pro takové oznámení.

Bella se ještě více naježila a ohrnula pysky. „Ano, je tu něco, co byste měli vědět,“ řekla odbojně. „Šíp je můj druh. Jsme spolu už nějakou dobu.“

Nastalo dlouhé ticho přerušované jen Pajdovým tichým kňučením. Snap mu vytáhla z tlamy poslední střep a ustoupila stranou.

Potom promluvila Bríza, poprvé od chvíle, kdy zděšeně zavý-

la. Její hlas byl slabý a plný nejistoty, ale přesto se nesl ztichlým táborem.

„Ale v tom případě... Alfo?“ Bríza se otočila ke štíhlé závodní feně. „Je mi líto, ale v tom případě si nemůžeme být jistí, že Bella mluví pravdu. Jestli je Šípova družka, tak ho určitě bude chtít chránit.“

„Ne!“ zaštěkal Štístko, zlatosrstý Beta. „Znám Bellu lépe než kdokoliv z vás,“ řekl, ale Bouří neunikl kradmý pohled, kterým střelil po Šípovi. Očividně ji neznal tak dobře, jak si myslel. „Vím, že by se nikdy nedala dohromady se psem, který by byl schopný ublížit vlastní smečce. Kdyby byl Šíp zlý pes, moje sestra by nebyla jeho družkou.“ Štístko pohlédl na Bellu, nadechl se, rychle se oklepal a nejspíš si olízl pysky. Navzdory tomu, co řekl, nedokázal skrýt, jak ho Bellino oznámení překvapilo.

Tak, a je to venku, pomyslela si Bouře a nepochybovala o tom, že se Bella chtěla svému bratrovi, který stál ve smečce mnohem výše než ona, svěřit za poněkud jiných okolností.

„Já bych si tím nebyla tak jistá,“ řekla hnědobílá Střela, posadila se a zamýšleně švihla ocasem. V očích se jí zlomyslně zalesklo. „Nebylo by to poprvé, co by si Bella našla, řekněme, pochybného spojence.“

Miky, laskavý černobílý farmářský pes, na ni podrážděně zavrčel. „To je dávná minulost, Střelo. Vyhrabáváš to jako starou kost.“

Bouře nervózně přešlápla. Věděla, o čem je řeč: Bella se kdysi spojila s tlupou lišek, když se snažila přimět bývalého Alfu, aby se podělil s vodítkovými psy o své území. Byl to bezhlavý plán, který se vzápětí obrátil proti ní. Bella to sama přiznala, když o tom s Bouří mluvila.

Teď však rozhodně nebylo na místě to vytahovat! Byl to jen další pomstychtivý výpad vůči Belle, která své tehdejší neuváženosti upřímně litovala. A byl to jen další způsob, jak zaútočit na Šípa. Bouře si uvědomila, že má vyceněné zuby.

Celá smečka teď visela očima na Alfě a čekala na její odpověď na Brízina slova. Šedá závodní fena vypadala hluboce zamyšleně, ale mlčela.

„Tak co, Alfo?“ Bruno kývl na Brízu a potom se obrátil zpět k vůdkyni smečky. „Souhlasíš s naším Betou, nebo s Brízou? Chceš se spoléhat na Bellino svědectví, když teď víme, že je družkou toho hlídacího psa?“

Bouře byla ohromená. Tohle byl otevřený odpor vůči Betovi. Věděla, že Bruno nemá Šípa rád, ale za takhle slova ho Alfa určitě odkáže do patřičných mezí. Cítila, jak se v ní zvedá další vlna hněvu, ale byla příliš zmatená a rozzuřená na to, aby se ozvala. *Teď je to na Alfě. Musí jim ukázat, jak směšná jsou jejich obvinění!*

Alfa otočila svou útlu hlavu a přejela pohledem po všech členech smečky. Ve tváři se jí zračilo zklamání a podráždění, ale když promluvila, její hlas byl klidný. „Je příliš brzy ukazovat na někoho packou. Všichni se uklidněte a přestaňte na sebe naslepo útočit.“ Potom ukázala čenichem na Pajdu, který ležel na zemi vyčerpaný bolestí a ztěžka oddychoval. „Pajda je zraněný. Teď není chvíle na žádné hádky!“

„Ale Alfo!“ vyštěkl Bruno.

„Musíme se s tím vypořádat hned teď,“ zakňučel Hvozd. „A Šíp je nejpravděpodobnější pachatel!“

„To je přece jasné, ne?“ zabručela Střela.

„A dost!“ zavrčela Alfa hrozivě. Už nic nedodala, jen propalo-

vala svou smečku pohledem, dokud se reptající psi neodmlčeli a mýtiny se neponořila do zahanbeného ticha. Závodní fena nevynechala ani Bouři a věnovala jí pohled, kterým jasně říkala, že nestrpí další dohadování. Bouře musela sevřít čelisti a bojovat s nutkáním zavýt nad tou nespravedlností.

„A teď,“ oznámila Alfa, když usoudila, že všichni psi vypadají dostatečně zkroušeně, „je čas se přestat hašteřit a kvičet jako tlupa veverek a jít spát. Pajda potřebuje ticho a klid. Snap, Daisy a Sluníčko, zasloužíte si pochvalu za to, jak rychle jste jednaly a nenechaly se rozptýlit vším tím dohadováním. Já, vaše Alfa, jsem ta, kdo musí najít viníka – a nenechte se zmýlit, já ho najdu. Pravdy se ale nedobereme skrze hádky a pomluvy.“ Alfa znovu přejela smečku tvrdým pohledem. „Očekávám, že ráno všichni budete čerství a odpočatí. Noční hlídky, připravte se vyrazit. Možná mezi sebou máme škůdce, ale to neznamena, že nám nehrozí útok zvenčí. Všichni se dejte do práce.“

Alfa se ladně otočila a vydala se ke svému doupěti s Betou za patami. Když se oba vůdci smečky vzdálili, všimla si Bouře zježených hřbetů a nakrčených čenichů ostatních členů smečky. Alfa nedokázala odpovědět na jejich otázky, ale Bouře přesto musela souhlasit s jejími slovy. Teď nebyl čas na půtky a hádky, ne když o kousek dál ležel Pajda s krvavou tlamou. Nezdálo se, že jsou jeho zranění vážná, ale očividně měl velké bolesti. Děsivá zákeřnost toho útoku ho musela ranit stejnou měrou jako samotné úlomky čírého kamene.

Vypadalo to, že ostatní psi náhle touží co nejrychleji zmizet do svých doupat. Zrzečka, Brouk, Bodlina a Jespa se rychle rozdělili do dvojic a vyrazili střežit hranice tábora.

Bouře měla chuť jít s nimi, navzdory jejich umíněnosti a hlouposti. Cokoliv by bylo lepší než ležet v loveckém doupěti a nechat se hryzat obavami. I když si na své podestýlce z trávy a mechu vyšlapala mnoho koleček a snažila se uvolnit každý sval, nedokázala se pohodlně uvelebit. Nakonec to vzdala a smutně svésila uši.

Proč toho Alfa neřekla víc? Nic jí nebránilo nařídít ostatním, aby přestali útočit na Šípa, mohla zakázat všechny ty divoké dohady a bláznivá obviňování, která akorát podrývala soudržnost smečky. Ano, ostatní se po jejích slovech přestali hašteřit, ale Bouře si nedělala iluze. Nepochybovala, že budou i nadále tajně reptat. Alfa jim sice na chvíli zavřela tlamy, ale jinak nepodnikla nic, aby vykořenila ta hnusná nepodložená podezření a nepřátelství smečky vůči Šípovi.

A to všechno jenom proto, že je to hlídací pes, pomyslela si Bouře a sevřela čelisti. To je jediný důvod, proč ho nemají rádi. Taková nespravedlnost!

Bouře se rozhlédla po doupěti, a když pohledem našla Šípa, nemohla se navzdory svému rozpoležení ubránit dojetí. Ještě předešlou noc spali Bella a Šíp na opačných stranách doupěte, aby skryli svůj vztah před zbytkem smečky, ale teď leželi stočení jeden vedle druhého s čenichy těsně u sebe. Bella měla položený ocas na Šíповě hladkém boku.

Vtom si Bouře všimla, že ani Šíp nemůže usnout. I ve tmě viděla lesk jeho utrápených očí, kterýma hleděl ke vchodu do doupěte. Ze soucitu a sounáležitosti k němu došla, lehla si vedle něj z druhé strany, než byla Bella, a opřela se o jeho záda. Šíp vděčně zavrtěl ocasem, tiše a smutně si povzdychl a zavřel oči a pokusil se usnout.

Za chvíli se však ozvalo zakřupání listů pod něčími tlapami a Šíp

i Bouře prudce zvedli hlavy. Byl to však jen Pajda, který se na svých třech nohou belhal do doupěte, čenich nakrčený bolestí. Bouře se starostlivě posadila. Šíp na Pajdu hleděl nervózníma očima a pod hladkou srstí na krku mu rychle pulzovala žilka.

„Pajdo!“ hlesla Bouře tiše. „Je ti trochu líp?“

Třetí pes mlčky přikývl, ale při každém pohybu mu cukalo ve tváři. I ve slabém světle Měsíční psice byla vidět zaschlá krev okolo jeho oteklé a zjitřené tlamy. Bouře viděla, s jakou chutí se večer zakousl do kusu masa, který si vybral. Nedokázala si představit, jak strašná bolest to musela být, když stiskl čelisti a do dásní se mu zabodly úlomky čírého kamene. Pajda však navzdory svému zranění promluvil.

„Šípe, nevěřím, že jsi s tím měl cokoliv společného,“ zamumlal a mezi slovy mrkal bolestí. „Chci, abys to... věděl. Vím, že bys... nikdy...“

„Díky, Pajdo,“ řekl Šíp, vstal a nastražil uši. „Ale prosím, teď nemluv, musí tě to bolet.“

„Ano,“ souhlasil Pajda s křivým úšklebkem, „bolí to hrozně. Ale chtěl jsem, abys to věděl.“

Šíp k němu přistoupil a velmi opatrně mu olízl tvář. „Těžko vyjádřit, jak si toho vážím, Pajdo. Díky. Díky moc.“

Bouři zalila taková vlna úlevy, až se jí rozechvěly tlapy. *Pajda ví, že Šíp je nevinný. Ví, že to není zlý pes.*

Jenže tohle nestačilo. O Šíповě nevinně bylo nezbytné přesvědčit i ostatní.

Jenže kdo to tedy udělal? Bylo těžké si představit, že by toho byl někdo ze smečky schopný. Bouře se soucitně zahleděla na Pajdovu krvavou tlamu. „Měl by sis odpočinout, Pajdo,“ řekla něžně. „S námi si nedělej starosti.“

„Měl bych,“ souhlasil. „Dobrou noc, mládeži,“ řekl a pomalu se otočil.

Bouře a Šíp se dívali, jak odchází, oba celí rozechvělí. Bouře si olízla pysky. „Chudák Pajda,“ zašeptala.

„Těžko uvěřit, že se to stalo, vid?“ řekl Šíp, znovu si povzdychl, ale jeho hlas zněl klidněji než předtím. Stočil se do klubíčka na měkém mechu a tentokrát netrvalo dlouho a usnul. Za chvíli se ozvalo jeho tiché chrápání. Bouře se k němu znovu přitiskla a po chvíli si uvědomila, že ji pomalý tlukot Šípoova srdce ukolébává ke spánku.

A já ten spánek potřebuju... Tolik nocí jsem se snažila nespát, protože jsem se bála temnoty ve svém nitru. Děsila jsem se toho, že budu náměsíčná a že ublížím své smečce, aniž bych o tom věděla. Tak dlouho jsem si myslela, že jsem možná zabila Ševela, že jsem ho zavraždila ve spánku. Ten hlídací pes ve mně mě strašil natolik, že jsem si nedovolila usnout. Ale teď vím, že nejsem zodpovědná za to, co se tady dělo. Ve smečce je zlý pes, ale já to nejsem. Teď už to vím... Musela usnout opravdu hlubokým spánkem, protože se probudila s prudkým trhnutím a chvěním po celém těle. Oklepala se a rozhlédla se po temném doupěti. Svaly na nohou měla sevřené a vzpomněla si, že se jí zdálo o lovu. *Obyčejný sen*, uvědomila si s úlevou, *žádné děsivé prorocství*. Okolo ní spali zbylí lovci – slyšela jejich pomalé oddychování, tiché chrápání a občasné zaňafání ze snu. V doupěti se vznášely pachy teplých těl, suché srsti, trávy a mechu. Někdo se ze spánku poškrábal za uchem a vzápětí mu poklesla tlapa. Venku panovalo ticho, narušované jen běžnými zvuky nočního lesa. Vlastně ne, bylo tam ještě něco.

Bouře nastražila ucho směrem, odkud k ní slabě doléhaly hlasy. Museli to být nejméně tři psi, možná až na druhém konci tábora...

A tenhle hlas zní jako Bruno.

Bouře prudce zvedla hlavu, rázem zcela bdělá. Bruno neměl hlídku, tak proč byl vzhůru, co dělal venku a s kým tak naléhavě hovořil? Bouře se vyplížila z doupěte, rozhlédla se, vklouzla do nejbližšího podrostu a opatrně se plazila za hlasy. Vzápětí znovu zaslechla Bruna.

„Takže domluveno?“

Bouře napočítala celkem pět psů: Bruna, lovkyni Snap, hnědobílou Střelu, která předtím otevřeně podezírala Šípa, malou černou Jespu, která se tak náhle rozmluvila, když se mohla opřít do hlídacích psů, a konečně velkého šřapatého Hvozda. Rozmlouvali spolu tiše s hlavami u sebe, ale noc byla tichá, a když Bouře natáhla uši, dokázala rozeznat jednotlivá slova.

„Domluveno,“ řekla Jespa. „Budeme se střídat ve sledování.“

„Ale opatrně,“ zdůraznil Hvozd. „Nesmíme to dělat moc okatě.“

„A nejen před Šípem,“ dodala Střela. „Jsou tu další psi, co si očividně neuvědomují, jak je nebezpečný.“

„Problém je,“ řekl Bruno, „že nejspíš neudělá nic, když ho někdo bude pozorovat. Zřejmě počká, až bude sám. Vlastně bude muset, jestli má něco za lubem.“

„Ano, ale o to právě jde,“ ozvala se Snap. „Když se budeme střídat a pozorovat ho ve dne v noci, tak mu k ničemu nedáme příležitost. Na jednu stranu tak možná nezískáme jasný důkaz, ale na druhou stranu tím ochráníme smečku.“

„To je pravda,“ souhlasil Bruno. „Stačí, když ho budeme mít neustále na očích. Ale ať budeme dělat cokoli, hlavně na sebe nesmíme upozornit Alfu a Betu. Tohle by se u nich asi neseťkalo s pochopením.“

„To tedy ne,“ zavrčel Hvozď. „Jenže Alfa si může důvěřovat hlídacímu psovi, jak chce, ale já mu věřit nehodlám.“

Tím tajná schůze skončila, spiklenci na sebe kývli a popřáli si dobrou noc. Bouře si vzápětí zděšeně uvědomila, že budou muset projít okolo ní. Rychle a tiše sebou plácla do vysoké trávy a zatajila dech, když uslyšela jejich blížící se kroky. Po chvíli s úlevou vydechla, když ji bez povšimnutí minuli a rozešli se do svých doupat.

Bouře zůstala ležet v podrostu a snažila se dýchat tiše a pomalu, navzdory tomu, jak divoce jí bušilo srdce a jak se jí točila hlava. Počkala, až se v táboře rozhostí ticho, a až poté se vydala zpět do loveckého doupěte, kde kousek od vchodu spal Šíp, pomalu od-dychoval a neměl sebemenší tušení o spiknutí, které proti němu právě vzniklo. Bruno, Snap a Hvozď se museli vplížit dovnitř nesmírně potichu, aby ho nevzbudili.

Bouře si lehla poblíž vchodu a pozorovala Měsíční psy, která se vznášela nad stromy. Zářivý Psí duch se odvrátil od pozemských psů a seděl bokem k nim, takže z něj byla vidět jen polovina. Bouři napadlo, jestli se Měsíční psice nezlobí na smečku za její podezíravost, spory a pletichy.

Ani by mě nepřekvapilo, kdyby to byla pravda.

Bouře cítila, jak je unavená, ale spánek přesto nepřicházel. Úzkost, která jí svírala hrudník a břicho, byla příliš silná.

Netuším, co se to stalo s naší smečkou. Netuším, kdo za to všechno může, kdo je tak zlý. Je to někdo z těch, které jsem viděla tam venku? Nebo někdo úplně jiný?

Bouře neměla ponětí. Jednu věc však věděla s až krutou jistotou – na smečku přišly zlé časy.

KAPITOLA DRUHÁ

Bouře si protáhla své unavené tělo, zaryla drápy do trávy a dlouze si zívla. Měsíční psice, ať už se zlobila, nebo ne, dávno odešla do svého doupěte, aby se prospala před další noční poutí. Místo ní se po nebi procházel Sluneční pes, ale tentokrát se schovával za těžkými mraky. *Možná se na nás zlobí stejně jako Měsíční psice, napadlo Bouři. Sice nám svítí, ale nechce se na nás dívat. Dnes od něj asi nemůžeme čekat moc tepla.*

Mraky byly tmavě šedé, a když na ně Bouře pohlédla, popadl ji zvláštní smutek. Vzápětí si uvědomila, čím to je – měly přesně stejný odstín jako Ševelova srst. Píchlo ji u srdce, když si na toho malého, hubeného psa vzpomněla, a současně pocítila nával hněvu. Švela někdo nemilosrdně rozsápal a smečka stále netušila, kdo to udělal.

Chtěl být můj přítel, pomyslela si Bouře a smutek ji tížil jako kámen. Švel mě obdivoval i ve chvílích, kdy jsem se sama neměla ráda. Neustále se snažil upoutat moji pozornost. Kdyby tu teď byl, štěkal by ty svoje milé nesmysly a všude by za mnou chodil jako štěně za svou maminkou.

Těhdy mě to otravovalo. Teď bych dala cokoliv za to, aby mě mohl otravovat dál...

Ale to se nikdy nestane. Někdo ze smečky, nějaký zrádce a vrah, se svým hrůzným činem postaral o to, aby měla Bouře od Švela navěky pokoj.

Před Švelovou smrtí se přitom smečka měla tak dobře...

Bouře se posadila a zvedla zadní tlapu, aby se poškrábala za uchem. Pak se zarazila a zamračila se.

Opravdu? Skutečně se měli dobře? Když se nad tím zamyslela, zjistila, že ne. Už předtím, než našli Švelovo zohavené tělo, se někdo snažil smečce škodit, vnášet do ní rozkoly a ničit její snahu vybudovat si nový život na břehu Nekonečného jezera. Před Švelovou smrtí i po ní docházelo k událostem, které Alfa s Betou zřejmě nepovažovali za důležité. Například zabitá ryba v řece nebo mršina krysy nastražená v zásobě jídla, ze které dostalo několik psů otravu. A potom to nejhorší, mrtvé lišče pohozené kousek od tábora s cílem vyvolat válku mezi psy a liškami. A když našli mrtvého Švela, Bouře ihned poznala, že brutální rány na jeho těle by nedokázala způsobit liška ani kojot.

Mohl to udělat jedině pes.

Trvalo dlouho, než jí smečka konečně uvěřila, a když se tak stalo, začali ostatní okamžitě podezřívat Šípa. To jen svědčilo o tom, že ho nikdy zcela nepřijali mezi sebe.

Ne, pomyslela si Bouře, smečka se neměla dobře už hodně dlouho...

„Bouře!“ ozval se veselý hlas a vytrhl ji z temných myšlenek.

Bouře se otočila. Štístko klusal jejím směrem a jeho zlatá srst se leskla i když bylo zataženo. Beta projednou nevypadal, že se na

ni zlobí, což byl poslední dobou dost vzácný jev. Přátelsky jí olízl nos a posadil se vedle ní.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

Bouře přikývla a pokusila se vyhnat z hlavy svou úzkost a rozmrzelost z mysli. „Jsem v pohodě.“

Štístko naklonil hlavu na stranu a chvíli si ji prohlížel. Nevypadal příliš přesvědčeně. „Vím, že to pro tebe včera večer nebylo lehké, poslouchat všechny ty hnusné řeči o hlídacích psech,“ řekl a Bouře se zachvěla úlevou. *Alespoň Štístko mi rozumí.* „Máš pravdu, nebylo lehké to poslouchat.“

„No,“ řekl a přátelsky do ní štouchl čenichem, „nezapomeň, že když takhle mluví o hlídacích psech, nemyslí tím *tebe*. Všichni vědí, že jsi jedna z nás.“

Bouře ztuhla a měla pocit, že se náhle ochladilo. *Copak nechápeš, že o tohle nejde?*

„Štístko,“ začala s náhlou touhou změnit téma, „mohl bys mi říct něco o tom, co včera povídala Střela?“

Beta se zamračil. „To o hlídacích psech? Vždyť ti říkám, že...“

„To nemyslím,“ zavrtěla Bouře hlavou. „Mám na mysli to, jak mluvila o Belle a jejích *pochybných spojencích*. Ta záležitost s liškami. Vím, že se s nimi spojila a dopadlo to špatně, ale co přesně se tehdy stalo?“

Tentokrát ztuhl Štístko. Nejistě si olízl si pysky a řekl: „To už je dávno.“

„Já vím, ale stejně,“ nedala se a zvědavě na něj pohlédla. „Co se stalo? *A jak* se to stalo?“

„Bella tehdy vedla svou vlastní malou smečku,“ začal Štístko s pohledem upřeným do země. „Bylo to... chvíli po Velkém zavr-

čení, když utekla z města společně s dalšími vodítkovými psy. Žili kousek od nás, já jsem tehdy žil v táboře vlčího psa.“

„Jak to?“ Bouře překvapeně nastražila uši. Proč nebyl Štístko se svou sestrou? „Myslela jsem, že jsi to byl ty, kdy odvedl vodítkové psy z města.“

„Ano.“ Štístko si povzdychl. „Když jsme vstoupili na území předchozího Alfy, nechtěl se s námi podělit o vodu ani o kořist, i když měl obojího dostatek. Sama víš, jak umíněný a tvrdý uměl být, Bouře. Nechtěl, abychom se jenom přiblížili k jeho lovištím, a tak mě Bella poprosila, abych se vstoupil do jeho smečky. Jako špeh.“

Jako špeh? Bouře na něj udiveně pohlédla. Tuhle část příběhu dosud neznala.

„Znal jsem Hvězdu z Domu pastí a ona tehdy byla vlkova Beta, takže se za mě přimluvila. Byla to... chyba. V mnoha ohledech. Bella navíc měla své vlastní plány, o kterých mi neřekla. Uzavřela spojení s tlupou lišek.“

„Já vím, říkala mi o tom,“ přikývla Bouře smutně. „Co ji to napadlo?“

„Nejspíš si myslela, že bude mít výhodu početní převahy, a už nepřemýšlela nad tím, co jsou její spojenci zač a co přesně si od toho spojení slibovali. A potom... když to zkrátím, skončilo to smrtí jednoho z Luniných štěňat.“

Bouře zděšeně vydechla.

Štístko svěsil ocas. „Bella to nechtěla. Její plán byl hloupý, ale rozhodně neměla v úmyslu způsobit něco takového. Myslím, že si za to nikdy neodpustí. Úplně ji to zničilo.“

„Řekla bych, že Lunu to zničilo podstatně víc!“ Bouře byla tak

rozhořčená, že nedokázala potlačit zlostné zaštekání. „Chápu, že to Bella neměla v úmyslu, ale očividně ten svůj plán nedomyslela!“

„Ne,“ vzdychl Štístko, „nedomyslela.“

Ta nespravedlnost byla téměř k nevydržení. „Šíp nikdy neudělal nic podobného,“ vyštěkla Bouře rozzuřeně, „a já ostatně taky ne! Ani jeden jsme nikdy neudělali něco tak příšerného, ale přesto je ve smečce dost psů, kteří budou raději důvěřovat Belle než nám!“

Štístko si olízl pysky a nervózně se ošil. Měl v sobě dost slušnosti, aby jí pohlédl do očí... a tvářil se tak smutně, že na něj Bouře musela přestat štekat. Potlačila svou zlost a dívala se do dálky přes Štístkovo rameno, dokud ji nepřešla touha zoufale výt. Už k tomu neměla co říct. Štístko, který dobře věděl, jak se Bouře cítí, zase nemohl nic udělat. Dokud se v některých psech neprobudí ochota dohlédnout za hranice jejich předsudků, nedalo se dělat vůbec nic.

„Chystáš se vést loveckou výpravu?“ zeptala se nakonec přiškrceným hlasem. „Jestli ano, tak bych chtěla jít s tebou.“

Vypadalo to, že je Štístko vděčný za změnu tématu. „No, vlastně jsem za tebou přišel, abych tě poprosil o laskavost. Alfa už je unavená z toho, jak je neustále zavřená v doupěti. Je to takový malý Dům pastí se čtyřmi štěňaty.“ Štístko vyplazil jazyk, aby zdůraznil svůj vtíp. „Chtěla by se pořádně proběhnout, trochu si protáhnout nohy, víš? A tak se chci zeptat... nepohlídala bys nám štěňata?“

Štístko už vstával a očekával odpověď, ale Bouře se při slovech *nepohlídala bys nám štěňata* zasekl mozek. „Ale... ale Štístko... neměl bys radši poprosit Lunu? Nebo... nebo třeba Brízu?“

Štístko se beze slova otočil a vyrazil k Alfinu doupěti. Bouře musela pospíchat za ním, aby mohla dál protestovat. „Štístko, já přece o štěňatech nic nevím! Nemám sebemenší ponětí, jak...“

„Á, tady tě máme, Bouře!“ Alfa právě vycházela z doupěte a mezi nohama se jí motala čtveřice štěňat. Štístko se zastavil a něžně své družce olízl čenich. „Ani nevíš, jak ti jsem vděčná.“

„Ale já přece nemůžu... Luna by je určitě ráda pohlídala... ona je mnohem...“ Bouře si uvědomila, že zmateně blábolí, ale narůstající panika jí nedovolila poskládat souvislou větu.

„Bouře, my chceme, abys nám štěňata pohlídala *ty*,“ řekla Alfa důrazně. „Je to tak, Beto?“

„Přesně tak.“ Štístko hleděl na Bouři se špetkou pobavení, ale zároveň se tvářil neoblomně.

Bouře otevřela tlamu, pak ji zase zavřela. Střelila pohledem po čtyřech chlupatých kuličkách. *Alfa a Beta mi dávají najevo, že mi věří, došlo jí. To jsem přece chtěla, ne? Ukazují tím celé smečce, že mi důvěřují natolik, že mi klidně svěří svá štěňata...*

Navíc, ti malí pejsci možná vypadali docela roztomile...

„Tak dobře,“ řekla Bouře a svésila ramena. „Postarám se o ně Alfo, neměj obavy. Vždyť jsou tak malí. Co na tom může být těžkého?“

Asi jsem se přeslechla, pomyslela si poté, co Alfa s Betou velmi rychle odběhli za ostatními lovci. Na chvíli měla pocit, že se oba vůdci smečky smějí. Ona ale přece neřekla nic legračního...

Co na tom může být těžkého? Bouře si nevzpomínala, že by někdy tak záhy začala litovat svých slov. Už teď se jí točila hlava a bušilo jí ve spáncích ze snahy uhlídat všechna čtyři štěňata najednou.

